

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง "การศึกษาเนื้อหาของนิยายรักของไทยที่ตีพิมพ์ในช่วง ปี พ.ศ. 2527 - 2530" มีวัตถุประสงค์เพื่อ

1. สืบหาปริมาณนิยายรักของไทยที่ตีพิมพ์ในช่วง ปี พ.ศ. 2527 - 2530
2. ศึกษาเนื้อหาของนิยายรักของไทย

การวิจัยครั้งนี้ได้ตั้งแนวเหตุผลไว้ว่า ในแวดวงตลาดหนังสือไทยนิยายรักมีปริมาณการผลิตสูงขึ้นเรื่อย ๆ เนื้อหาสาระของหนังสือนอกจากจะให้ความสนุกสนานเพลิดเพลินแล้วยังให้แนวคิดด้านต่าง ๆ อีกด้วย

กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัยได้มาจากการสำราจนิยายรักของไทยระหว่างปี พ.ศ. 2527 - 2530 ตามขอบเขตที่กำหนดไว้รวมเป็นจำนวนหนังสือทั้งหมด 180 ชื่อเรื่อง

ดำเนินการวิจัยโดยสำรวจรายชื่อนิยายรักของไทยที่ตีพิมพ์ในช่วง ปี พ.ศ. 2527 - 2530 จากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ ที่อยู่ในกรุงเทพมหานคร ได้แก่ สำนักพิมพ์ ร้านจำหน่ายหนังสือ ร้านเช่าหนังสือ และห้องสมุดประเภทต่าง ๆ ตามขอบเขตของการวิจัยที่กำหนดไว้ และแยกนิยายรักของไทยออกตามปีที่พิมพ์ แล้วทำการวิเคราะห์เนื้อหาตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

สรุปผลการวิจัย

1. การสำรวจปริมาณนิยายรักของไทย

ในช่วงปี พ.ศ. 2527 - 2530 มีนิยายรักของไทย จำนวน 180 ชื่อเรื่อง โดยใน ปี พ.ศ. 2530 มีนิยายรักของไทยมากที่สุดเป็นจำนวนสูงถึง 57 ชื่อเรื่อง รองลงมา ได้แก่ นิยายรักของไทยที่ตีพิมพ์ใน ปี พ.ศ. 2528 จำนวน 51 ชื่อเรื่อง อันดับที่ 3 นิยาย

รักของไทยที่จัดพิมพ์ในปี พ.ศ. 2527 จำนวน 38 ชื่อเรื่อง และปีที่จัดพิมพ์นวนิยายรักของไทย
จำนวนน้อยที่สุด คือ พ.ศ. 2529 จำนวน 34 ชื่อเรื่อง

จำแนกประเภทของนวนิยายรักของไทยที่จัดพิมพ์ในช่วงปี พ.ศ. 2527 - 2530 ได้
ดังนี้ นวนิยายรักประเภทรักสุข มีจำนวนมากที่สุด คือ จำนวน 151 ชื่อเรื่อง รองลงมา คือ
นวนิยายรักประเภทรักเขาสมอง จำนวน 17 ชื่อเรื่อง และนวนิยายรักประเภทรักโศก จำนวน
12 ชื่อเรื่อง

จากการสำรวจครั้งนี้ พบว่า ผู้แต่งนวนิยายรักของไทย ในช่วงปี พ.ศ. 2527 -
2530 มีจำนวน 40 นามปากกา นวนิยายรักประเภทรักสุข เป็นผลงานของวลัย นวาระ มาก
ที่สุด จำนวน 25 ชื่อเรื่อง รองลงมาได้แก่ จามรี พรรณชมพู จำนวน 15 ชื่อเรื่อง บุษยมาส
จำนวน 14 ชื่อเรื่อง นวนิยายรักประเภทรักเขาสมอง เป็นผลงานของ นันทนา วีระชนมากที่สุด
สุด จำนวน 5 ชื่อเรื่อง รองลงมาได้แก่ นันทวรรณ และนิติกุล จำนวน 2 ชื่อเรื่องเท่ากัน และ
นวนิยายรักประเภทรักโศก เป็นผลงานของ ทมยันตี กรุง ฤ จักร และบุษยมาส จำนวน 2 ชื่อ
เรื่อง เท่า ๆ กัน

2. การสำรวจเนื้อหานวนิยายรักของไทย

ในช่วงปี พ.ศ. 2527 - 2530 หัวข้อเนื้อหาการเสริมสร้างคุณธรรมส่วนบุคคล
จำนวน 15 ข้อ พบว่าเนื้อหาที่มีการกล่าวถึงมากที่สุด 2 หัวข้อ คือ ความกล้าหาญ จำนวน
1457 ครั้ง ความมีเหตุผล 1341 ครั้ง หัวข้อเนื้อหาที่กล่าวถึงน้อยที่สุด 2 หัวข้อ คือ ความ
คิดริเริ่มสร้างสรรค์ จำนวน 12 ครั้ง การไม่เล่นการพนันและอบายมุขต่าง ๆ จำนวน 14 ครั้ง

หัวข้อเนื้อหาการเสริมสร้างความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ครอบครัว และสังคม จำนวน
17 ข้อ พบว่า เนื้อหาที่มีการกล่าวถึงมากที่สุด 2 หัวข้อ คือ ความสุภาพอ่อนน้อม จำนวน
23842 ครั้ง ความรักในครอบครัว จำนวน 2400 ครั้ง หัวข้อเนื้อหาที่กล่าวถึงน้อยที่สุด 2
หัวข้อ คือ ความรักธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม จำนวน 4 ครั้ง ความสามัคคี จำนวน 22 ครั้ง

หัวข้อเนื้อหาความรู้ด้านต่าง ๆ จำนวน 8 ข้อ พบว่าเนื้อหาที่มีการกล่าวถึงมากที่สุด

2 หัวข้อ คือ ความรู้ด้านภาษา จำนวน 11756 ครั้ง ความรู้ด้านปรัชญาและศาสนา จำนวน 666 ครั้ง หัวข้อเนื้อหาที่กล่าวถึงน้อยที่สุด คือ ความรู้ทั่วไป จำนวน 65 ครั้ง

สรุปได้ว่า หัวข้อเนื้อหานวนิยายรักของไทยที่กล่าวถึงมากที่สุด คือ การเสริมสร้างความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ครอบครัว และสังคม จำนวน 32892 ครั้ง รองลงมา คือ ความรู้ด้านต่าง ๆ จำนวน 13565 ครั้ง และการเสริมสร้างคุณธรรมส่วนบุคคล จำนวน 5673 ครั้ง

การจัดอันดับผลงานของผู้แต่ง จำนวน 40 นามปากกา พบว่า ความถี่ของการกล่าวถึงมากที่สุดคือในหัวข้อเนื้อหาการเสริมสร้างคุณธรรมส่วนบุคคล เป็นผลงานของบุษยมาส จำนวน 953 ครั้ง รองลงมาตามลำดับ คือ ผลงานของโสภี พรรณราย จำนวน 545 ครั้ง กรุง ฤ จักร จำนวน 450 ครั้ง วลัย นวาระ จำนวน 429 ครั้ง จามรี พรรณชมพู จำนวน 392 ครั้ง หัวข้อเนื้อหาการเสริมสร้างความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ครอบครัว และสังคม ที่กล่าวถึงมากที่สุด เป็นผลงานของ บุษยมาส จำนวน 4908 ครั้ง รองลงมาตามลำดับเป็นผลงานของโสภี พรรณราย จำนวน 3129 ครั้ง วลัย นวาระ จำนวน 2883 ครั้ง กรุง ฤ จักร จำนวน 2843 ครั้ง นันทนา วีระชน จำนวน 2411 ครั้ง หัวข้อเนื้อหาความรู้ด้านต่าง ๆ ที่กล่าวถึงมากที่สุดเป็นผลงานของ วลัย นวาระ จำนวน 2594 ครั้ง รองลงมาตามลำดับเป็นผลงานของ จามรี พรรณชมพู จำนวน 1835 ครั้ง กรุง ฤ จักร จำนวน 1440 ครั้ง นลิน บุษกร จำนวน 987 ครั้ง โสภี พรรณราย จำนวน 690 ครั้ง

อภิปรายผล

สามารถวิเคราะห์และอภิปรายผลการวิจัยครั้งนี้ในด้านปริมาณ และ เนื้อหานวนิยายรักของไทย ได้ดังนี้

1. ผลจากการสำรวจปริมาณนวนิยายรักของไทย พบว่า ในปี พ.ศ. 2527 มีนวนิยายรักของไทยเพียง 38 ชื่อเรื่อง ต่อมาในปี พ.ศ. 2528 เพิ่มขึ้นเป็น 51 ชื่อเรื่อง ในปีพ.ศ. 2529 มีนวนิยายรักของไทยพิมพ์ออกมา 34 ชื่อเรื่อง และเพิ่มขึ้นเป็น 57 ชื่อเรื่อง ในปี พ.ศ. 2530 จะเห็นได้ว่านวนิยายรักของไทยมีปริมาณการผลิตเพิ่มขึ้น เว้นแต่ปี พ.ศ.

2529 ซึ่งมีจำนวนลดลง ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่าในปี พ.ศ. 2529 ได้มีการผลิตหนังสือปกอ่อนทั้งที่เป็นนวนิยายและวรรณกรรมประเภทกลอนเปล่า ซึ่งเป็นที่นิยมของผู้่านวัยรุ่น ออกมาเป็นจำนวนมาก (อภิสิทธิ์ แกมแก้ว 2531) อันอาจจะส่งผลให้การผลิตนวนิยายรักของไทยประเภทปกแข็งที่มีจำนวนหน้าประมาณ 150 หน้าขึ้นไป มีจำนวนลดลง แต่อย่างไรก็ตาม แต่อย่างไรก็ตามในปีต่อมานวนิยายรักของไทยก็มีจำนวนการผลิตมากที่สุดถึง 57 ชื่อเรื่อง ซึ่งสอดคล้องกับแนวเหตุผลที่ว่า "ในแวดวงตลาดหนังสือไทย นวนิยายรักมีปริมาณการผลิตสูงขึ้นเรื่อย ๆ"

ผลจากการสำรวจประเภทนวนิยายรักของไทยที่จัดพิมพ์ในช่วงปี พ.ศ. 2527 - 2530 พบว่า นวนิยายรักประเภทรักสุขมีจำนวนสูงสุด คือ 151 ชื่อเรื่อง จากจำนวน 180 ชื่อเรื่อง รองลงมา คือ ประเภทรักเบาสมอง จำนวน 17 ชื่อเรื่อง และประเภทรักโศก จำนวน 12 ชื่อเรื่อง การที่นวนิยายรักประเภทรักสุข ได้รับการจัดพิมพ์เป็นจำนวนมากที่สุดนั้น อาจจะ เป็นเพราะว่า โดยธรรมชาติของมนุษย์ต้องการพลังที่ดึงดูด และความสุขสมหวังในสิ่งที่ตนคาดหวังไว้ในชีวิต แต่สภาพความเป็นอยู่ในสังคมปัจจุบันนี้ต้องต่อสู้ดิ้นรนเพื่อความอยู่รอดของชีวิต ดังที่ ศรีเรือน แก้วกังวาล (2529) กล่าวไว้ว่า "...วรรณกรรมมีคุณค่าเป็นจิตบำบัดได้ เช่น ให้ความเพลิดเพลิน ช่วยพาหลบหนีความตึงเครียดความไม่สมหวังในชีวิตจริง เป็นทางระบายออกของอารมณ์ไม่สมหวัง..." ฉะนั้นผู้อ่านจึงต้องการนวนิยายรักประเภทรักสุขมากกว่าประเภทอื่น ๆ ซึ่งผู้เขียนก็ได้ตระหนักในข้อนี้จึงผลิตผลงานสนองความต้องการดังกล่าว เป็นข้อที่น่าสังเกตอีกประการหนึ่งว่านวนิยายรักประเภทรักสุข เป็นผลงานของวลัย นวาระ มากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของนิศา ชูโต และคณะ (ม.ป.บ.) ที่พบว่า วลัย นวาระ มีผลงานนวนิยายรักประเภทรักสุขพิมพ์ออกมามากที่สุด และเป็นนามปากกาที่ได้รับความนิยมจากผู้่านวัยรุ่นหญิง เป็นอย่างมาก

2. การสำรวจเนื้อหาของนวนิยายรักของไทย

ผลการสำรวจในปี พ.ศ. 2527 - 2530 พบว่า นวนิยายรักของไทยนอกจากจะให้ความสนุกสนานเพลิดเพลินแล้วยังให้สาระด้านต่าง ๆ อีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับแนวเหตุผลที่ตั้งไว้ ในหัวข้อเนื้อหาการเสริมสร้างคุณธรรมส่วนบุคคล จำนวน 15 ข้อ พบว่า เนื้อหาที่มีการกล่าวถึงมากที่สุด คือ ความกล้าหาญ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ เบญจา บุณยสนธิกุล (2525) ที่พบว่า ความกล้าหาญและความเชื่อมั่นในตนเอง เป็นคุณธรรมด้านส่งเสริมที่ปรากฏ

มากที่สุด อาจจะเป็นเพราะว่า นวนิยายรักเป็นวรรณกรรมประเภทหนึ่ง ซึ่งผู้เขียนสามารถใช้เป็นสื่อทางอ้อม ที่จะถ่ายทอดสิ่งต่าง ๆ แก่ผู้อ่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสังคมปัจจุบันนี้ เรื่องความเสมอภาค และสิทธิความเท่าเทียมระหว่างชายกับหญิง มีการเรียกร้องและกล่าวถึงอยู่เนืองนิจ จึงส่งผลให้มีการสร้างตัวละคร โดยเฉพาะตัวละครฝ่ายหญิงให้มีความกล้าหาญ กล้าตัดสินใจเรื่องราวต่าง ๆ ด้วยตนเองอย่างทัดเทียมตัวละครฝ่ายชาย ดังนั้นจึงมีการกล่าวถึงความกล้าหาญในเนื้อหาของนวนิยายมากที่สุด

เนื้อหาที่มีการกล่าวถึงน้อยที่สุด คือ ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ตรงกับผลการวิจัยของสุภารัตน์ พงษ์เจริญ (2533) ที่พบว่า หัวข้อเนื้อหาที่มีค่าความถี่ต่ำสุดของหนังสือสำหรับเด็ก คือ ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ทั้งนี้อาจเนื่องจากสาเหตุเพราะอิทธิพลของลักษณะวัฒนธรรมในสังคมไทย ได้กำหนดมาแต่ครั้งโบราณและยังมีผลอยู่ในปัจจุบันในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างผู้น้อยกับผู้ใหญ่ ผู้น้อยต้องเป็นฝ่ายที่เชื่อฟัง เกรงกลัวผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่เป็นฝ่ายที่ออกความคิดเห็น ออกคำสั่งทำให้ผู้น้อยไม่ค่อยมีโอกาสดแสดงความคิดเห็นอันเป็นการปิดกั้นความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ โดยความจริงแล้วความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ เป็นคุณธรรมที่สำคัญมากประการหนึ่งที่ควรปลูกฝังเป็นพื้นฐานของสังคมแก่เด็กระดับอนุบาล เป็นต้นมา เพราะ เป็นคุณธรรมที่ส่งผลกระทบต่อ การปกครองประเทศแบบประชาธิปไตยและการพัฒนาประเทศได้ไม่น้อยกว่าเหตุผลประการอื่น ๆ

คุณธรรมที่กล่าวถึงน้อยรองลงมา คือ การไม่เล่นการพนันและอบายมุขต่าง ๆ ซึ่งตรงกับผลการวิจัยของจินตนา เกษรบัวขาว (2528) ที่พบว่า คุณธรรมหลักที่ไม่ปรากฏในเนื้อหา คือ การไม่เล่นการพนันและอบายมุขต่าง ๆ

หัวข้อเนื้อหาการเสริมสร้างความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ครอบครัว และสังคม จำนวน 17 ข้อ พบว่า ความสุภาพอ่อนน้อม เป็นเนื้อหาที่มีการกล่าวถึงมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของวิจิตรา สุภากร (2523) และสุภารัตน์ พงษ์เจริญ (2533) ที่พบว่าหนังสือสำหรับเด็ก มีคุณธรรมด้านมารยาทมากที่สุด อาจจะเป็นเพราะคำพูดหรือกิริยามารยาทที่สุภาพอ่อนน้อม เป็นสิ่งที่นิยมนำดีงาม คารที่จะยึดเป็นหลักปฏิบัติ ส่วนใหญ่ตัวละครในแต่ละเรื่องมักพูดกันด้วยคำพูดที่สุภาพหรือแสดงความเคารพด้วยการไหว้ กราบ เมื่อกระทำความผิดก็กล่าวคำขอโทษ อีกทั้งลักษณะของคณาวิทยมีการแสดงความเคารพต่อผู้ใหญ่ให้การยกย่องและนับถือ ซึ่งก่อ

ไว้ให้เกิดผลดีต่อตนเองและผู้อื่น เป็นการผูกมิตรและเป็นหนทางนำไปสู่ความสำเร็จ การแสดง
ความเคารพเป็นประเพณีและวัฒนธรรมอันดีงามของคนไทยที่ปฏิบัติสืบต่อกันมา จึงเป็นเหตุให้
ผู้เขียนถ่ายทอดคุณลักษณะดังกล่าวลงในเนื้อหาวิทยานิพนธ์ เป็นผลให้ความสุภาพอ่อนน้อมมีการกล่าว
ถึงมากที่สุด

เนื้อหาที่กล่าวถึงน้อยที่สุด คือ ความรักธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ซึ่งสอดคล้องกับผล
การวิจัยของกฤษฎา ผลชีวิน (2524) และจันทิณี พาณิชผล (2527) ที่พบว่าหนังสือสำหรับเด็ก
กล่าวถึง การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมน้อยที่สุด อาจเป็นเพราะ อันที่จริงแล้วเด็กหรือเยาวชนก็มีความ
ความรู้สึก ความผูกพัน ความรักในธรรมชาติ อยู่แล้ว แต่ระบบต่าง ๆ ทางสังคมทำให้ธรรมชาติ
ของมนุษย์ที่ผูกพันกับธรรมชาติแวดล้อมถูกทำลายลง มนุษย์ที่มาสนใจในเรื่องของวัตถุที่เป็น
เทคโนโลยีที่ห่างจากธรรมชาติมากขึ้น แต่ในปัจจุบันนี้ทุกองค์กรได้มองเห็นความสำคัญต่อเรื่อง
นี้เป็นอย่างมาก จึงได้มีการรณรงค์ให้มนุษย์ทุกคนรักธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมมากขึ้น ดังเช่น
ได้กำหนดวันที่ 5 มิถุนายน เป็น "วันสิ่งแวดล้อมของโลก"

เนื้อหาที่กล่าวถึงน้อยรองลงมา คือ ความสามัคคี ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัย ของ
จุฑาทิพย์ อีระภาค (2529) และภัทริยา สามารถ (2532) ที่พบว่า จริยธรรม ที่ปรากฏน้อย
ในเนื้อหา คือ ความสามัคคี

หัวข้อเนื้อหาความรู้ด้านต่าง ๆ จำนวน 8 ข้อ เนื้อหาที่มีการกล่าวถึงมากที่สุด คือ
ความรู้ด้านภาษา ซึ่งส่วนใหญ่เป็นส่วนาน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ส่วนานต่าง ๆ สามารถนำมาใช้
เพื่อสร้างอารมณ์และมโนภาพแก่ผู้อ่าน เป็นกลวิธีในการอธิบายเรื่องที่เข้าใจยากให้เข้าใจง่าย
ขึ้นและเข้าใจอย่างชัดเจนได้ แต่ในปัจจุบันการใช้ส่วนานได้เปลี่ยนแปลงไปตามสภาพแวดล้อม
และสังคม ทำให้ส่วนานเปลี่ยนไปจากเดิม เป็นผลให้เด็กรุ่นใหม่ใช้ส่วนานผิดพลาดมากขึ้นซึ่งผู้
วิจัยได้รวบรวมส่วนานที่ปรากฏในเนื้อหาวิทยานิพนธ์รักของไทยไว้ในภาคผนวก ค หน้า 187

เนื้อหาที่กล่าวถึงน้อยที่สุด คือ ความรู้ทั่วไป ซึ่งกล่าวถึงในเรื่องเกี่ยวกับ ห้องสมุด
การแนะนำหนังสือ และการวิจัยประโยชน์จากหนังสือเท่านั้น อาจเป็นเพราะว่า โดยข้อเท็จจริง
ของวิธีการประพันธ์วิทยานิพนธ์รักจัดว่าเป็นวรรณกรรมที่เน้นความประเทืองอารมณ์มากกว่าวิทยานิพนธ์

แนวอื่น ๆ ดังนั้นผู้ประพันธ์นวนิยายแนวนี้จึง เน้นความสนุกสนานเพลิดเพลิน ส่วนสาระความรู้ ด้านต่าง ๆ เป็นเพียงส่วนรองที่จะสอดแทรกอยู่ในเนื้อหาเท่านั้น ดังผลจากการวิจัยของยุพา ไซติเกียรติ (2519) พบว่า นักเรียนชายและหญิงมีความเห็นว่า คุณค่าที่ได้จากการอ่านวรรณกรรมประเภทเรีงรมย์ คือ การผ่อนคลายอารมณ์และให้ความเพลิดเพลินเป็นอันดับหนึ่ง นอกจากนี้ยังให้ประโยชน์ในทางการศึกษา คือ ให้สติปัญญา ปรัชญาชีวิต ภาษาและวัฒนธรรม ประเพณี และนับได้ว่า นวนิยายรักเป็นวรรณกรรมที่มีคุณประโยชน์ต่อผู้อ่านเช่นเดียวกับ นวนิยายแนวอื่น ๆ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับนวนิยายรักของไทย

1.1 ขอเสนอให้ผู้แต่งและผู้จัดพิมพ์ เพิ่มการผลิตนวนิยายรักที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ความรักธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม ความสามัคคี การทำความดี โดยไม่หวังผลตอบแทน และความรักชาติ ทั้งนี้เพราะนวนิยายรักที่มีเนื้อหาเหล่านี้ยังมีน้อยในตลาดหนังสือปัจจุบัน

1.2 ขอเสนอให้ผู้แต่งเพิ่มความระมัดระวัง ในเรื่องการใช้ภาษาและสำนวนต่าง ๆ ให้ถูกต้องและเหมาะสม เพื่อเป็นแบบอย่างที่ดีต่อเยาวชน ซึ่งเป็นกลุ่มผู้อ่านที่สำคัญของวรรณกรรมประเภทนวนิยายรัก

1.3 ขอเสนอให้ บรรณาธิการ ครู และผู้ปกครอง สนับสนุนให้เยาวชนได้อ่านหนังสือหลายประเภทตามความต้องการและความสนใจ จัดหานวนิยายรักของไทยที่มีเนื้อหาสาระอันเป็นประโยชน์ให้เยาวชนได้อ่าน มีบรรณาธิการ ครู และผู้ปกครอง จำนวนไม่น้อยที่มีความคิดเห็นว่า นวนิยายรักของไทยไร้สาระ ซึ่งเป็นความเข้าใจที่ผิด การอ่านหนังสือทุกชนิดจะช่วยพัฒนาความคิด เสริมสร้างนิสัยรักการอ่านและการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ศึกษาเนื้อหาของนวนิยายรักในด้านผู้แต่งและประเภทช่วงหลัง พ.ศ. 2530

2.2 ศึกษานวนิยายรักที่มีเนื้อหาส่งเสริมพฤติกรรมอันดีงามแก่เยาวชน

2.3 ศึกษาและวิเคราะห์สำนวนไทยที่ปรากฏในเนื้อหาของนวนิยายรัก